

Încă de când Vanda era mică,
mama ei o ajutase să construiască
o cutie cu vise. Era o cutie de carton,
deloc diferită de oricare altă cutie. Pe ea Vanda
desenase animăluțe vesele și lipise stickere colorate. Ce o
făcea specială?

După ce Vanda se schimba în pijama și se spăla pe dinți, mama
ei aprindea lampa de noapte, o învelea pe fetiță cu plăpumioara ei
și, împreună, puneau în cutie gândurile bune de peste zi, pentru a le
transforma în vise frumoase.

— Hai să deschidem cutia și să punem în ea toate gândurile bune de azi!
o îndemna mama pe Vanda.

— Azi m-am jucat cu prietenii mei și am râs mult!

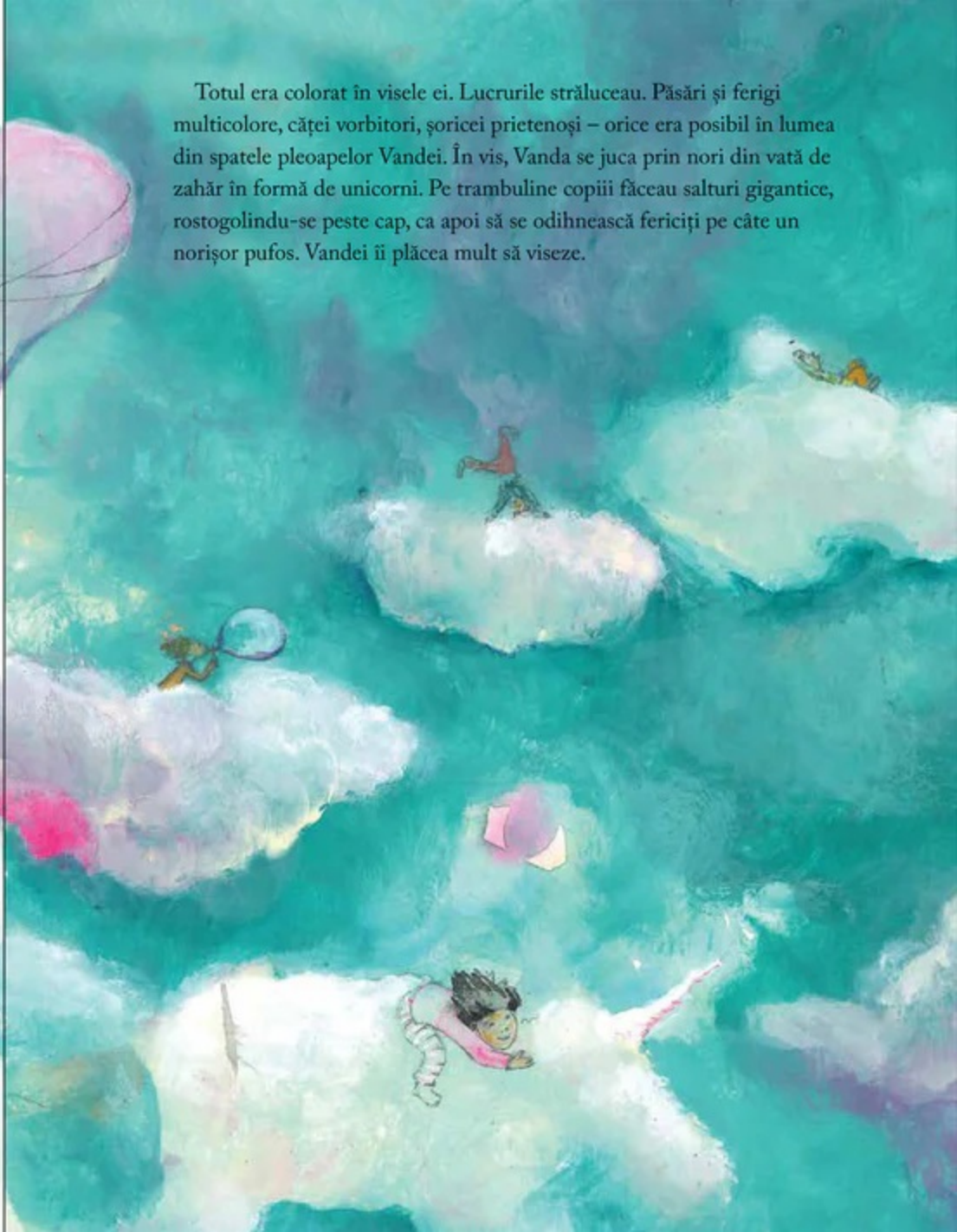
— Bun, punem în cutie bucurie și râsete!

— L-am ajutat pe tati să aranjeze masa! spunea Vanda.

— Punem în cutie grijă și iubire.

După ce toate gândurile bune erau așezate în cutie,
mama îi închidea capacul și o așeza cu grijă pe
noptieră.

— Visele tale sunt acum în
siguranță, șoptea mama, iar Vanda
adormea fericită.

Totul era colorat în visele ei. Lucrurile străluceau. Păsări și ferigi
multicolore, căței vorbitori, șoricei prietenoși – orice era posibil în lumea
din spatele pleoapelor Vandei. În vis, Vanda se juca prin nori din vată de
zahăr în formă de unicorni. Pe trambuline copiii făceau salturi gigantice,
rostogolindu-se peste cap, ca apoi să se odihnească ferițiți pe câte un
norișor pufos. Vandei îi plăcea mult să viseze.

Așa că îi grăbi pe părinții ei și, ca să fie sigură că va adormi repede, îi ceru mamei să îi pregătească rețeta bunicii pentru un somn magic – o cană de lapte încălzit, cu o linguriță de miere de tei și puțină scorțișoară. La culcare, deschise cutia cu vise și, ajutată de mama ei, începu să o umple:

— Îmi doresc să-mi găsesc visul și să nu mai uit niciodată ce visez noaptea. Vreau să îmi amintesc toate poveștile magice pe care le trăiesc în somn! spuse Vanda.

— Iar eu îmi doresc, zise mama ei, ca Vanda să-și aducă aminte de visele ei și să aibă din nou zâmbetul pe buze dimineața! Așa că punem în cutie multă, multă speranță!

Mama închise cutia cu grijă, o puse pe noptieră, îi dădu un pupic de noapte bună Vandei și dădu să iasă din cameră.

— Mami, de unde știi că o să-mi mai găsesc visele? se auzi vocea Vandei.

— O să le găsești, pentru că ești acasă, puiule, spuse mama ei. Acasă înseamnă mai mult decât lucrurile din camera ta. Acasă înseamnă iubire. Înseamnă siguranță. E locul unde începe tot și unde ne întoarcem mereu, indiferent că am avut o zi bună sau una mai grea.

— Aici încep visele?

— Aici încep, acasă. Și tot aici le găsim, dacă le rătăcim. Noapte bună, Vanda, spuse mama ei cu blândețe, în timp ce-i dădea încă un pupic pe obrazul pufos.

— Noapte bună, mami, zise și Vanda, pe jumătate adormită.

Amintire

— Păi, spuse zâna CareMișcare, e destul de simplu. Acum, când dormi, ți-e mult mai ușor să o faci decât dacă ai vrea să ajungi acolo în timp ce ești trează. Când ești treaz, e aproape imposibil să ajungi în apropierea depozitului de vise.

— Da, așa e, zise și Amintirea. Noi te putem duce până la ușă. Acolo, trebuie să pândești un vis care se pregătește să intre. Numai așa ai o șansă să-ți recuperezi visul. Norocul să fie de partea ta, micuță Vanda, și amintește-ți mereu că lumea e magică!

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc mult! Sper că ne vom mai întâlni!

— Ne vom întâlni de fiecare dată când visezi, fii fără grijă! Și acum fugi, iar când vezi un vis la ușa depozitului de vise, intră fără frică, vei ști ce să faci mai departe! spuse Amintirea.

Erau sute și mii de rafturi, pe care stăteau de-a valma adunate cutii cu vise cât puteai cuprinde cu ochii. Unele vise străluceau, semn că încă erau vii și își doreau să fie visate. Altele nu mai străluceau deloc. Aparțineau unor oameni care uitaseră să viseze sau care renunțaseră de tot la gândul unei lumi fermecate.

